

Dans, da Gulvet i Øjeblikket var aldeles overfyldt. De tog saa Plads ved Væggen, hvor en Del af Teatrets Stolerækker var anbragte, og for at kunne sidde nogenlunde ubemærkede, valgte de nogle ledige Pladser inde under Balkonen.

Efter sin Sædvane begyndte Karsten From med at komplimentere hende for hendes Dragt men stoppede ængstelig op, da han saae, at hans Smiger krænkede hende. Han glemte bestandig, at hun ikke var som andre. Derfor havde han saa ofte taget fejl Sigte. Endnu for ikke saa længe siden havde han troet, at det var Koketteri, naar hun var saa overmodig ligegyldig for sit Ydre og forsmaaede ethvert Toilettefif, f. Eks. den Pariserhæl under Skoene, der vilde have erstattet hende den manglende Tomme i Højden. Nu kendte han Sfinksen bedre. Hun var for stolt til at ville behage. For kysk til at ville friste med sin Skønhed. I hendes dristige Øjekast, der tog sig ud som en underfundig Opfordring til Fortrolighed, var der ingen Beregning. Hendes rige Smil, der var saa spotsk, men ogsaa saa fuldt af Sødme, var ikke det indstuderede Komediespil, som saa mange troede. Alt dette æggende og hemmelighedsfulde i hendes Væsen var en ganske ubevidst Udstraaling af hendes inderste, lønlige Natur. Af den altid lige uudgrundelige Kvindesjæl.

»Vil De sige mig,« begyndte han i en anden Tone.